(62)

காலகண்டன்

ஊர் முழுக்க இதே பேச்சாகி விட்டது.

கோதண்டத்தைப் பற்றித்தான். ஆள் இப்படி அடியோடு மாறிப்போய் விடுவான் என்று யார்தான் எதிர்பார்த்திருக்க முடியும்? ஊர்ப் பெரிய மனிதர் வீடுகளில், பத்துப் பாத்திரம் தேய்ப்பதைத் தொழிலாகவும், ஊர்ச் செய்திகளை ஒவ்வொரு வீட்டுக்கும் அல்லது ஒவ்வொரு வீட்டுச் செய்திகளை ஊருக்கும் அறியப்படுத்துவதையே சேவையாகவும் செய்து கொண்டிருந்த பாஞ்சாலி, காட்டாமணிக் கொல்லைக் கிணற்றடியில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

"என்ன அதிசயம்மா? பாத்த என் கண்ணே பூத்துப் போச்சே! நம்ம கோதண்டமான்னு கண்ணைக் கசக்கி விட்டுக்கிட்டு இல்லே பார்க்க வேண்டியிருந்துச்சு? செட்டியார் நகைக் கடையிலே, சம்பிரம்மா கால்மேல் கால் போட்டுகிட்டு, கார்வார் பண்ணறதே நீ பார்த்திருக்கனும். மயக்கம் போட்டு விழுந்திருப்பே! சட்டை என்னா, வேட்டி என்னா, மாப்பிள்ளை கணக்கா? ஊம். பெத்தவ இருந்து பாக்கக் கொடுத்து வக்கிலியே" என்று வலக்கையைக் கன்னத்தில் வைத்துக்கொண்டு பாஞ்சாலி பேசிய பேச்சை, பிற பெண்களும் கன்னத்தில கை வைத்துக் கொண்டு கேட்டார்கள். ஆச்சரியமான செய்திகளைக் கேட்டால் பெண்கள் கன்னத்தில் கை வைத்துக் கொள்வார்கள்!

கேட்டவர்கள் எல்லோருமே கோதண்டம் மாறிவிட்ட செய்திகளை சந்தோஷமாகவே வாங்கிக் கொண்டார்கள். மனிதர்கள் அடிப்படையில் நல்லவர்கள். சில சமயங்களில்தான் அயோக்கியர்கள்.

இற்று வீழ்ந்து கொண்டிருந்த பிள்ளையார் கோயில் சுற்றுப் பிராகாரத்தை ஒட்டிய அரச மர நிழலில்தான் கடந்த ஆறு மாதத் துக்கு முன்னால் வரை உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தான் கோதண்டம். கோயிலின் தென்மேற்கு மூலை அது. நாளடைவில் கோதண்டம் மூலை என்று பெயர் பெற்றுவிட்டது. மழையானாலும் வெயிலானா லும் இருந்த இடம் மாறாமல், காலை முதல் இருட்டி விளக்கும் வைத்து, 'என்ன கோதண்டம் வரட்டுமா' என்று அர்ச்சகர் சொல்லி விட்டுப் போகிறவரைக்கும் அங்கேயே உட்கார்ந்திருப்பான். மனித வர்க்கத்தால் தீர்க்கப்படாத மாபெரும் பிரச்சினை ஒன்றைத் தீர்க்க முயல்பவனைப் போல் விழிகள் குத்திட்டு நிற்க, பார்த்ததைப் பார்த்தபடி உட்கார்ந்திருப்பான். யாரேனும் கூப்பிட்டால், தன்னை இல்லை என்கிற மாதிரி இருப்பான். யாராவது வந்து அசைத்தால், அசைத்தவரைப் பார்த்துச் சிரிப்பான். பொருளற்ற காரணமற்ற சிரிப்பாக இருக்கும்.

மாலைகளில் பிள்ளையார் கோயில் திடலுக்கு விளையாட வருகிற ஊர்க்குழந்தைகள், 'பைத்தியம் மாமா? நாங்க கண்ணாமூச்சு வெளையாடப் போறோம். நான் ஒளிஞ்சுக்கிற இடத்தை சொன்னியோ தெரியும் சேதி' என்று கூறும் போது கோதண்டம் சிரிப்பான். அதே அர்த்தம் அற்ற சிரிப்பு.

கோதண்டத்திடம் விசித்திரமான பழக்கம் ஒன்று இருந்தது. ஊர் விழித்து எழாத காலைப் பொழுதுகளில், வேளாளர் தெரு, கோமுட்டித் தெரு, கீழ்த்தெரு ஆகிய மூன்று தெருக்களிலும் உள்ள ஒவ்வொரு வீட்டுக்குள்ளும் நுழைந்து தினக் காலண்டரில் உள்ள முந்தின தினத்தாளை கிழித்துப் போடுகிற வேலையை மிக ஒழுங்காக அவன் செய்தான்.

எப்படியோ ஊராரும் இதை ஏற்றுக்கொண்டார்கள். தங்கள் வீட்டுக் காலண்டரில் தேதி கிழிப்பது கோதண்டத்தின் பொறுப்பு என்கிற மாதிரி அவர்கள் இருந்து கொண்டார்கள்.

கதவைத் தட்டித்தான் வீட்டுக்குள் நுழைய வேண்டும் என்கிற கட்டாயம் அவனுக்குக் கிடையாது. காற்று மாதிரி நுழைவான். ஒவ்வொரு வீட்டிலும் காலண்டர் எங்கு மாட்டியிருக்கிறது என்பதை அவன் அறிந்திருந்தான். தினத்தாள் காலண்டரில் மட்டும் தேதி கிழிப்பது, மாதக் காலண்டர் எனில் கிழிப்பதில்லை என்ற நியதியும் கோதண்டத்தில் இருந்தது.

சென்ற ஆண்டு அடித்த புயல் மழைக் காலத்து உச்ச நாட்களில், காக்கை குருவியும் வெளியே தலைகாட்டாத நேரத்திலும், கோதண்டம் மட்டும் தன் பணியைச் செய்யத் தவறவில்லை.

வேளாளர் தெருவுக்கு வரும்போது காலை எட்டாகி விடும். தபால்காரத் தாத்தா அலுவலகத்துக்குக் கிளம்ப, தன் நித்திய அனுஷ்டானங்களில் ஒன்றாக நெற்றிக்கு நாமம் தீட்டிக் கொண்டிருப்பார். தாத்தா கோதண்டத்தைக் கலகலப்பாக வரவேற்பார். 'வாடா பேராண்டி! இன்னும் காணமேன்னு பார்த்தேன். கிழி கிழி காலத்தைக் கிழிச்சுப் போடு. போட்டுட்டு அப்படியே அடுப்புச் சாம்பல் எடுத்து வச்சிருக்கேன் குளியல் பிறை மேலே. பல்லைத் தேச்சுட்டு கிழவிகிட்டே ரெண்டு வா பழைய சோத்தை வாங்கி உள்ளார அனுப்பு' என்பார்.

கோதண்டம் சுவாதீனமாக உள்ளே குளியல் அறைக்குப் போய் பல்லைத் துலக்கித் தொட்டித் தண்ணீரை முகத்தில் அடித்துக் கொண்டு வருவதற்கும், கிழவி பழைய சோற்றை மண் கிண்ணியில் எடுத்து வைக்கவும் சரியாக இருக்கும். நின்றபடியே சோற்றை வழித்து வாயில் போட்டுக் கொள்வான்.

'உக்காந்து சாப்பிடேண்டா' என்பாள் கிழவி.

"நாடாளும் மகராசன்... உக்காந்தா எப்படி? இன்னும் ரெண்டு தெரு போயாகானும்?" என்பார் தாத்தா.

மண் கிண்ணிச் சோற்றை வழித்து வாயில் போட்டுக் கொண்ட மறுகணம், அடுத்த தெருவின் முதல் வீட்டில் படி ஏறிக் கொண்டிருப்பான் கோதண்டம்.

போன சித்திரைப் பௌர்ணமிக்கு ஊருக்கு வந்திருந்த, தாத்தாவின் உறவினர் ஒருவர் தெரியாத்தனமாக தேதி கிழிக்க முயன்ற போது திடுக்கிட்டுப் போனார் தாத்தா.

"ஊகும்... காலண்டரை மட்டும் தொட வேண்டாம். அதைக் கிழிக்கவே ஒருத்தன் இருக்கான்."

"என்னடாது... ஆச்சரியமா இருக்கே... காலண்டர் கிழிக்கக் கூடவா ஒருத்தனை வேலைக்கு வச்சிருக்கீங்க இந்த ஊருல..." என்றார் உறவினர்.

"தேதி கிழிக்கக் கூலியா கொடுக்க முடியும்? கோதண்டம்னு ஒருத்தன் இருக்கான். சித்தே ஒரு மாதிரி ரெண்டுங் கேட்டான் பய. இப்ப வருவான் நீங்களே பாருங்க... தேதி கிழிக்கறதுக்கே ஜென்மம் எடுத்து வந்திருக்கான்."

"ஓகோ... பைத்தியமா?"

"பொறக்கும் போதே பைத்தியமா எவன் பிறப்பான்? இந்தப் பயலும் நல்லாத்தான் இருந்தான், பத்துப் பனிரெண்டு வயசு வரைக்கும். அவனைப் பெத்தவ வேற எவனையோ இழுத்துக்கிட்டு ஓடிப் போயிட்டா... அப்புறம் தான் இந்தப் பய இப்படி ஆனது..."

"பெத்த பிள்ளையை விட்டுட்டு ஒரு பொண்ணு ஓடறதாவது?"

"ஆம்பிள ஓடறது இல்லையா... ஏதோ சில வார்ப்படம் அப்படி."

பத்து பனிரெண்டு வயசில், அந்த அரசமரத்து நிழலில் வந்து உட்கார்ந்தவன் கோதண்டம். இரண்டு மூன்று பொதுத் தேர்தல்கள் அவனைப் புறக்கணித்து விட்டு நடந்தேறி விட்டன. அரைக்கால் சட்டை அணிந்திருந்த பையனுக்குச் சில இளவட்டங்கள் வேட்டி கட்டி விட்டன.

சுக்கு மாதிரி உடம்பு: போலீஸ்காரன் மாதிரி ஒட்ட வெட்டின கிராப்பு. அழுக்கேறி பழுப்பு நிறமான வேட்டியும் துண்டும். காலைக் கட்டிக் கொண்டு எங்கோ தூரத்தில் வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டு நாள் முழுக்க உட்கார்ந்திருக்கும் கோதண்டம் குத்துக் கல்லைப் போல, ஆட்டுக் குழவியைப்போல பொருட்படுத்த வேண்டாத வனாகிப் போனான். அர்ச்சகர் அவ்வப்போது இரக்கப் பட்டுத் தரும் பட்டை சாதம், தாத்தா வீட்டுக் கிழவி பிழிந்து வைக்கும் ரெண்டு பிடிச்சோறும் கோதண்டம் உயிர் வாழ உதவின.

மனிதர் நடமாட்டம் இல்லாத காட்டுப்பகுதியின் புதர்களின் மறைவிலும் பூக்கள் பூத்துக் கொண்டுதான் இருக்கின்றன. கோதண்டத்துக்கும் ஒருநாள் வாழ்வு வரத்தான் செய்தது.

கோதண்டத்தின் ஒன்றுவிட்ட மாமன் என்று சொல்லிக் கொண்டு ஒருத்தர் வந்து சேர்ந்தார்.

"என்னாது... மாமாவா... இம்மாங்காலம் சோத்துக்கு இல்லாமே, கட்டிக்க முழத்துண்டு இல்லாமே, பித்து பிடிச்சு உட்கார்ந்து கிடந்தானே இந்தப் பய, அப்போவெல்லாம் எங்க பரதேசமா போயிருந்தீரு" என்று கேட்டார் தபால்காரத் தாத்தா.

தலையைத் தொங்கப் போட்டுக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார், மாமா என்று வந்தவர். மாமாவுக்கு ஒரு பெண் இருந்தாள். அவளைக் கோதண்டத்துக்குக் கட்டி வைத்து விடுவது என்கிற நோக்கத்தோடு வந்திருந்தார் அவர்.

"அடி சக்கை... அடிச்சாண்டா கோதண்டம் பய லாட்டரி பிரைஸ்..." என்றார் தாத்தா.

பூங்காவனம் என்பது அவள் பெயர். சின்ன வாழைக்கன்று மாதிரி இருந்தாள். கூழாங்கல் மாதிரி கண்களில், சிரிப்பு வழிந்தது. கல்யாணத்துக்குப் போய் வந்த தாத்தா, கிழவியிடம் சொன்னார்.

"இதைத்தான் தலையெழுத்துங்கறதா? இந்த ரெண்டுங் கெட்டானுக்கா இந்தத் தென்னங்குருத்து? எப்படியோ காரியம் முடிஞ்சுட்டுது. எல்லாம் நல்லபடியாவட்டும்" என்றார் விசனமாக.

பூங்காவனம் கோதண்டத்தைக் குழந்தையாகவே ஏற்றாள் என்பது சில நாட்களிலேயே தெரிந்து போயிற்று. வேடிக்கை பார்ப்ப வரைத் தவிர்க்க இருள் பிரியும் முன்பாகவே கோதண்டத்தை இழுத்துக் கொண்டு போய். மாடு குளிப்பாட்டுவது மாதிரி குளிப் பாட்டினாள். அப்புறம் சூடாகச் சோறு பரிமாறினாள். சமயங்களில் ஊட்டியும் விட்டாள். கையைத் தூக்கச் சொல்லி பனியன் போடக் கற்றுக் கொடுத்தாள். கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் காலை நேரங்களில் தேதி கிழிக்கிற வழக்கத்தையும் விட்டொழித்தான் கோதண்டம்.

ஊரில் சண்டியர் என்று சொல்லப்பட்ட கோபாலு ஒருநாள் சொன்னான். "எலே பைத்தியம். செருப்பை பார்த்துக்க. கோயிலுக் குள்ளாற கோயிட்டு வந்துடறேன்."

"எவண்டா பைத்தியம்? செவிள்ல அறைவேன். செருப்பை பார்த்துக்கறதுதான் எனக்கு வேலையாக்கும்" என்றான் கோதண்டம். பேயே அறைந்தது மாதிரி ஆகிவிட்டது கோபாலுக்கு.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை தன் வீட்டுக்கு வந்த கோதண்டத்தைப் பார்த்த தாத்தாவுக்கு மனசு நிறைந்து போயிற்று. அடக்கமான அரைக்கை பனியனும், தோளைப் போர்த்த துண்டும், துவைத்து உலர்த்தி கணுக்கால் வரை தாழக் கட்டிய வேட்டியுமாக இருந்தான் கோதண்டம்.

"எலே, ஏதாச்சும் சாப்பிடு" என்றார் தாத்தா.

மண் கிண்ணியை எடுத்துக்கொண்டு அடுப்படிக்குப் போன கிழவி, ஏதோ நினைத்து எவர்சில்வர் டம்ளரில் சோறு போட்டு எடுத்து வந்தாள்.

தாத்தா இரண்டு நாளாய்ச் சோர்வாகக் காணப்பட்டார். அலுவலகத்துக்கு விடுப்பு போட்டுவிட்டு வீட்டில் படுத்துக் கிடந்தார்.

"என்ன விசனம்? ஏன் ஒரு மாதிரியா இருக்கிய?" என்றது கிழவி.

“என்னத்தைச் சொல்ல? வாழ்க்கையும் வாகனமும் ஒரே சீரா என்னைக்கும் ஓடறதில்லேம்பாங்க... சரிதான் போல...” என்று விட்டு சூள்கொட்டினர். பின் தொடர்ந்தார்.

“மனுஷ மனசுக்குள்ள என்ன என்ன சூட்சுமங்களையெல்லாம் வச்சு படைச்சிருக்கு பாத்தியா? அந்தப் பூங்காவனம் குட்டி இந்தக் கோதண்டம் பயலைக் கட்டறபோது நான்கூட விசனப்பட்டேன். அந்த ரெண்டுங்கெட்டான் பயலை அவ ஒரு மனுஷனாக்கினதைப் பாத்து அப்புறம் சந்தோஷப் பட்டேன். வெண்ணெய் திரண்டு வரச்சே தாழி உடைஞ்ச மாதிரி, அவன் ஒரு மாதிரி நல்லா வரும் போது, இவ காத்து மாதிரி திசை மாறுனாளே? என்னத்தைச் சொல்லறது.” கொஞ்ச நேரம் கன்னத்தில் கை வைத்துக் கொண்டிருந்து விட்டுப் பிறகு சொன்னார்.

“ஆதரவு இல்லாம போனதாலதான் அந்தப்பயலுக்கு மூளை கெட்டுது. இவ வந்ததும் ஆள் ஒழுங்கானான். இப்ப இந்தக் குட்டியே வேற இடம் பாக்குறா... அந்தக் கோபாலு பயலோட என்னமோ ஏதோன்னு காதிலே விழுது...” என்றவரிடம், “அடிப்பாவி” என்றாள் கிழவி.

“அப்படிச் சொல்லாதே... எல்லாம் ஒருவகை சலிப்புத்தான்... அது வறச்சே, அதை மிதிச்சி மேலே ஏறி வர்ற பக்குவம் வேணும்... இல்லேன்னா இது மாதிரிதான்” என்றார்.

தாத்தா நெற்றியில் நடு சிவப்புக் கோடு பிசிறு வராமல் தீட்டிக் கொள்ள முயன்று கொண்டிருந்தார். கோதண்டம் பரபரவென்று உள்ளே வந்து தேதியைச் ‘சரக்’கென்று கிழித்துப் போட்டுவிட்டு, குளியல் பிறை நோக்கி நடந்தான்.

கிழவி தடுமாறி எழுந்து மண் கிண்ணியை எடுத்துக் கொண்டு அடுப்படிக்குப் போனாள்.

“அட கெடுத்தியே” என்றார் தாத்தா. நிற்க முடியாமல் உட்கார்ந்துவிட்டார். உள்ளே வந்ததும் கோதண்டத்திடம் சொன்னார்.

“அட பயலே. மனுஷனாவும் பாத்துட்டு இப்ப இது மாதிரியும் பார்க்க வச்சுட்டயேடா” என்றார் தழுதழுக்க.

கோதண்டம் விட்டத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு சோற்றை வழித்து வாயில் போட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

1986